

Οι εξελίξεις στην Τουρκία και ευρύτερα στην Μέση Ανατολή αποτελούν, ίσως, την πρώτη σοβαρή απάντηση των «απέναντι» στον πραγματικό σεισμό που προξένησε η μεγαλειώδης αφήγηση που μας πρόσφερε η Ροζάβα. Γνωρίζουν καλά, οι «από πάνω» ότι αυτός ο σεισμός κινδυνεύει διαρκώς να μείνει μετέωρος, ένας «φάρος» μέσα στον ωκεανό της πολυμορφίας των εξεγέρσεων των καταπιεσμένων και της βίαιης καταστολής τους,

ενσωμάτωσής τους ή προσαρμογής τους στον ρεαλισμό των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων και των γεωπολιτικών εκκαθαρίσεων.

Ποιος μπορεί να πει ότι αυτές διακρίνονται μεταξύ τους; Η Ροζάβα και οι εξεγερμένοι/ες της, παλεύουν, μόνοι τους, ανάμεσα στις συμπληγάδες ενός «γεωπολιτικού ανθρωπισμού» και των δογμάτων της πλανητικής άμυνας/ασφάλειας. Αν για το NATO ή την ΕΕ είναι σαφής η σύνδεση ανάμεσα στα δόγματα άμυνας/ασφάλειας στο εσωτερικό των καπιταλιστικών μητροπόλεων και στις πολιτικές διαχωρισμού των ενταγμένων/αποκλεισμένων με τη λογική των στρατιωτικοπολιτικών επεμβάσεων στο εξωτερικό, τις μεταναστευτικές πολιτικές και τις «ανθρωπιστικές αποστολές», για το εργατικό και τα κοινωνικά κινήματα δεν είναι έτσι.

Αντίθετα, κυριαρχεί η αδυναμία σύνδεσης (ή, καλύτερα, αναγνώρισης της «συνήχησης») ανάμεσα στο παράδειγμα της Ροζάβα και του Κομπάνι, με τη διαρκή εξεγερτική δραστηριότητα στις ΗΠΑ, την παλαιστινιακή αντίσταση, τους μαχητές του Ντονμπάς και την άγρια καταστολή των κινημάτων από τη χούντα της Αιγύπτου, την ανάγκη για τις δικές μας συλλογικές δράσεις και κινήματα στην Ευρώπη-Φρούριο.

Από τη μια είναι το ενιαίο σχέδιο για τη σταθερότητα και την ασφάλεια. Από την άλλη, είναι η ανάγκη για όξυνση της κρίσης, εξεγέρσεις, αποσταθεροποίηση; Αν το σχέδιο των «από πάνω» επιχειρεί να ανοίξει τον δρόμο για την επίλυση αυτού του γύρου της κρίσης με επιβολή των μεταρρυθμίσεων του κεφαλαίου σε παγκόσμια κλίμακα, μπορεί ο πολλαπλασιασμός των υποδειγμάτων των «από κάτω» να ανοίξει το δρόμο για την επαναστατική ανατροπή και ένα ριζικά διαφορετικό μέλλον από τον εφιάλτη ενός κοινωνικοπολιτικού blade runner; Αυτό είναι το θεμελιώδες ερώτημα.

Δεν είναι τυχαίο, που αυτό το ερώτημα τίθεται με υβριδικό τρόπο και ιδιαίτερη βιαιότητα σε μια περιοχή όπως η Μέση Ανατολή, όπου ο καπιταλισμός από τις αρχές του 20ου αιώνα δοκιμάζει συνεχώς μοντέλα πολιτικής διακυβέρνησης, δόγματα ανοικοδόμησης κρατών, βιοπολιτικής και κυβερνησιμότητας. Μια περιοχή που η ταξική πάλη ήταν πάντοτε έντονη, οι εξεγέρσεις, οι επαναστάσεις και τα κινήματα ποτέ δεν έλειπαν. Όπως δεν έλειπαν ποτέ και

τα τύμπανα του πολέμου. Έτσι, διαμορφώνεται ένας κόσμος όπου, όσο κάποιος επιμένει να αναζητούν εξηγήσεις στην γεωπολιτική και τις διακρατικές συνομοσίες, αυτή συνεχίζει να βγάζει στον αφρό, σαν διαρκή επιστροφή του διαρκώς απωθημένου, την καθοριστική σημασία της ταξικής πάλης στην χάραξη της ιστορίας. Οι τελευταίες ειδήσεις που καταφτάνουν μας δίνουν μια ικανή αφορμή να ξετυλίξουμε το νήμα που τυλίγεται γύρω από τα τεκταινόμενα των τελευταίων χρόνων.

Η ειδησεογραφία ορίζει κάποια κομβικά σημεία για την σημερινή περίοδο. Αυτά ξεκινούν από τις Τουρκικές εκλογές και την ουσιαστική ήττα του ΑΚΡ του Ερντογάν, συνεχίζεται με την ιστορικής σημασίας συμφωνία του Ιράν με τις αντίστοιχες πυρηνικές δυνάμεις της Δύσης και ολοκληρώνεται με τις κινήσεις του τούρκικου κράτους να οξύνει το μέτωπο απέναντι στο ΡΚΚ και την Κουρδική Αντίσταση μαζί με την ανοιχτή πρόθεση-προσπάθεια να εμπλακεί σε πολεμικές επιχειρήσεις στην Συρία. Αν δούμε την προσπάθεια της τουρκικής αστικής τάξης εδώ και παραπάνω από μια δεκαετία, αυτή βρίσκεται πλέον στο ναδίρ. Μια αποτυχία μετά την άλλη στους λεονταρισμούς είτε στο εσωτερικό είτε στο εξωτερικό διαμόρφωσαν ένα κλίμα επιθετικότητας που τελικά την έφερε σε μεγαλύτερη απομόνωση. Εξάλλου, επιστρέφει η ρήξη στις σχέσεις των μεγάλων παιχτών στην περιοχή, με την δυναμική επανεμφάνιση της Ρωσίας. Σε αυτό το εκρηκτικό μείγμα πρέπει να συμπληρώσουμε το εύφλεκτο «υλικό» που προστέθηκε στην περιοχή, από την μια με τη διάλυση της κρατικής δομής του Ιράκ από τον πόλεμο και η αναδιοργάνωσή του από τις ΗΠΑ, και από την άλλη με τα πρώτα ανολοκλήρωτα αποτελέσματα της Αραβικής Άνοιξης.

Με διαφαινόμενο κέντρο ισορροπίας τον πόλεμο στην Συρία, βλέπαμε να παίζονται όλες οι πολιτικές και στρατηγικές επιλογές των Ισραήλ, ΗΠΑ, Τουρκία, Ιράν, Ρωσία και ΕΕ, με μπαλαντέρ πάντα το ΝΑΤΟ και την Κίνα βασικό επιχειρηματικό παίκτη (κυρίως στη Β. Αφρική). Σε αυτή την εξίσωση πολλαπλών μεταβλητών ήρθε να προστεθεί και το Ισλαμικό Κράτος. Η ενδεχόμενη άνοδος του, ως νέας περιφερειακής δύναμης, ανακατεύει την τράπουλα ακόμα περισσότερο. Με βάση όλα τα παραπάνω και με μόνο οδηγό την γεωπολιτική ανάλυση θα μπορούσαμε να καταλήξουμε πως στην νέα ισορροπία δυνάμεων που έρχεται να παγιωθεί, η Τουρκία προσπαθεί να υπενθυμίσει την θέση της και με αναβαθμισμένες κινήσεις θα προσπαθήσει να ανελιχτεί. Οι δυσαρέσκεια του Ισραήλ μετά την συμφωνία με το Ιράν, ο διαφαινόμενος φόβος της Τουρκίας πως το Ιράν θα γίνει το νέο πουλέν των ΗΠΑ ή της Ρωσίας μαζί με την αναγνώριση ή ίδρυση ενός Κουρδικού Κράτους στα βόρεια του Ιράκ που θα συνορεύει με την Τουρκία, διαφαίνονται σαν πιθανότερες εξηγήσεις σε ένα πάζλ που δεν λύνεται, απλά, με λογικές του «ποιός με ποιόν».

Και με την Συρία ; Η Συρία αποτελεί λοιπόν σε όλη αυτή την διαμάχη το πεδίο-λάφυρο όπου

οι εναπομείναντες παίκτες προσπαθούν να αποσπάσουν. Οι πρόσφατες κινήσεις του Ισραήλ στα υψίπεδα του Γκολάν, τα πρώτα διαφαινόμενα σημεία που θα έπληττε η Τουρκία στο Συριακό έδαφος μαζί με την ίδια έκταση του Ισλαμικού Κράτους, δείχνουν πως το έδαφος της Συρίας θα μετατραπεί σε κομμάτι που θα επισφραγίσει την νέα ισορροπία δυνάμεων.

Σε αυτό η Ελλάδα έχει ήδη παίξει σημαντικό ρόλο. Μπορεί για κάποιους να ξεκινάει από την λυσσώδη απαίτηση του Βενιζέλου να πραγματοποιηθούν εναέριες επιδρομές μετά την επίθεση με χημικά του καθεστώτος Ασάντ αλλά έχουν να κάνουν και με την ραγδαία αναβάθμιση της Ελλάδας ως το προωθημένο αεροπλανοφόρο του NATO, έτοιμο για επιχειρήσεις στην Μ. Ανατολή και την Β. Αφρική. Ενισχύεται, επίσης, από τις ολοένα και αυξανόμενες ασκήσεις με το Ισραήλ, τα πάρε-δώσε με το καθεστώς της Αιγύπτου, τα σχέδια για νέα βάση των drones του NATO στην Ελλάδα. Ο κατάλογος δεν τελειώνει, συμπληρώνεται από την προσπάθεια του ελληνικού κράτους να ηγηθεί στην στρατιωτικοποίηση της μεταναστευτικής πολιτικής, στην ενοποίηση των δογμάτων της αντιτρομοκρατίας και του αντιμουσουλμανισμού στο εσωτερικό της ΕΕ.

Η μάχη της ΑΟΖ Ισραήλ - Κύπρου ίσως είναι και διαφαίνεται ως το κομβικότερο σημείο σε όλα αυτά όπως και ο ζωτικός χώρος κίνησης του ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου από τα στενά του Σουέζ μέχρι τις πετρέλαιο-παραγωγικές χώρες. Νέα προσθήκη σε αυτό το πάρε-δώσε είναι και η ίδια η διακίνηση των πετρελαίων του Ισλαμικού Κράτους που είναι και η κύρια πηγή εσόδων για το Ισλαμικό Κράτος. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η «ήττα της υπογραφής του Ζου -αριστερού- μνημονίου» συνοδεύεται από το μπαράζ παρεμβάσεων του Ν. Κοτζια και των αστικών επιτελείων σε όλα τα Βαλκάνια και την Μ. Ανατολή. Η Ελλάδα δεν σκοπεύει να γίνει απλά ένα «γεωστρηγικό αεροπλανοφόρο του ιμπεριαλισμού στην περιοχή». Αυτό είναι μόνο μια λειτουργία. Βασικός στόχος είναι η ανάδειξή της σε βασικό παράγοντα σταθερότητας. Η στρατηγική επιλογή της συνεργασίας με το Ισραήλ, έχει σκοπό να την αναδείξει σε «Ισραήλ των Βαλκανίων και της ΕΕ» και τα αποτελέσματα αυτής της στρατηγικής μόλις τώρα θα αρχίσουμε να τα βλέπουμε.

Γιατί όμως τώρα και γιατί η Τουρκία φτάνει να καλεί η ίδια σύσκεψη του NATO για το ζήτημα; Εδώ βρίσκεται και το κλειδί της υπόθεσης. Η Τουρκία των τελευταίων χρόνων έχει μετατραπεί σε ένα τεράστιο εργαστήριο κινηματικών προσπαθειών που αγκαλιάζουν πολλαπλές θεματικές, ψηλαφούν νέες μεθόδους σκέψης, δράσης και ύπαρξης στην καθημερινή ζωή και τον δρόμο. Δεν είναι μόνο οι μάχες της πλατείας Γκεζί, δεν είναι μόνο οι μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις, οι συγκρουσιακές πορείες και η άνοδος του κοινωνικού αναβρασμού.

Στην Τουρκία ανθεί ένα πολύμορφο κίνημα που μπορεί να δείχνει το ίδιο επίπεδο συγκρουσιακών χαρακτηριστικών είτε μιλά και αγωνίζεται για την γυναικεία χειραφέτηση και το ζήτημα των φύλων ή της LGBT κοινότητας είτε μιλά για την αντίσταση του Κομπάνι, το υπόδειγμα συγκρότησης ενός άλλου κοινωνικού δεσμού, τους εργατικούς αγώνες και ένα ριζικά διαφορετικό εργατικό κίνημα κοκ. Η έκταση και η ένταση των τελευταίων συγκρούσεων που μαίνονται στις πόλεις της Τουρκίας ακόμα και τώρα που μιλάμε (χαρακτηριστικές εικόνες έχουμε δει όλοι από τις ένοπλες μάχες που δίνονται στην Κωνσταντινούπολη) επισφραγίζουν με τον τρόπο τους τον πήχη που έχει βάλει το κίνημα στην Τουρκία. Αυτό όμως που αναγκάζει την Τούρκικη αστική τάξη να πέφτει με όλα τα μέσα στο κίνημα και να διακηρύττει ανοιχτά πόλεμο εντός και εκτός, έχει να κάνει με την Κουρδική Αντίσταση, τα υποδείγματα άλλων κοινωνικών σχέσεων, την αυτονόμηση ολόκληρων περιοχών όχι απλά από την κεντρική διοίκηση αλλά και από την ηγεμονία των κυρίαρχων δογμάτων.

Η στοχευμένη εξίσωση των Κούρδων αγωνιστών και αγωνιστριών με τους μαχητές του ISIS ως τρομοκράτες που και οι δύο πρέπει να εξαλειφθούν αναδεικνύει στο μέγιστο πως στόχος είναι η Κουρδική Αντίσταση. Γιατί όμως αυτό ; Γιατί μέσα στο πολύμορφο αυτό κίνημα, το παράδειγμα της Ροζάβα , μια περιοχής που προσπαθεί να οικοδομήσει, δοκιμάζει και παλεύει ένα άλλο κοινωνικό-πολιτικό-οικονομικό μοντέλο από το καπιταλιστικά κυρίαρχο, με όλες τις αδυναμίες του αλλά και με τις φοβερές δυναμικές του, δεν μπορεί να γίνει ανεκτό από κανέναν. Οι ίδιες οι ΗΠΑ έβαλαν όρο πως κοινό αγώνα ενάντια στον ISIS δίνουν μόνο σε επίπεδο κρατών, και όποιος θέλει να πολεμήσει θα πρέπει να μπει κάτω από τις εντολές του Ιρακινού Κράτους. Το ζήτημα, όμως, είναι πως ένα τόσο ριζοσπαστικό κίνημα, που εξαπλώνεται και στις γειτονικές πόλεις της Τουρκίας όπως το Σουρούτς , ή το Ντιγιάρμπακιρ αποτελεί πραγματική εναλλακτική για το κίνημα, στο πως σήμερα μπορεί όντως να ζήσει διαφορετικά.

Τα παραδείγματα υπήρχαν και πιο πριν, όπως τα κατελιημμένα εργοστάσια της Grief στην Κωνσταντινούπολη ή το κατελιημμένο και κάτω από εργατικό έλεγχο εργοστάσιο της Kazona και ενώνονται με την προσπάθεια ανοικοδόμησης του Κομπάνι, με το κοινωνικό παράδειγμα της Ροζάβα και του Ντιγιάρμπακιρ. Ένα τέτοιο παράδειγμα δεν μπορεί να γίνει ανεκτό. Αντιθέτως, ακριβώς επειδή δεν μπορεί να μπει σε κάποιο καλούπι κρατικής θέσμησης, συνδιαλλαγής με την υπάρχουσα εξουσία και εν τέλει υποταγής σε αυτή, πρέπει να καταστραφεί παραδειγματικά. Πλέον, τώρα, δεν αρκεί καν να υποταχθεί, με τον τρόπο που υπάρχει. Η υποταγή του θα προκύψει μόνο μέσα από την ολοκληρωτική καταστροφή του. Σε αυτό δεν υπάρχει κανείς καπιταλιστής που να έχει διαφωνία. Όσο κι αν ωρύνονται για το Ισλαμικό Κράτος, η ίδια του η θέσμηση ως κράτος (που δεν διαφέρει και πολύ πχ από την

Σαουδική Αραβία) είναι μια μορφή που όχι μόνο ενσωματώνεται στην ήδη υπάρχουσα σκακιέρα αλλά διαπραγματεύεται με τα ίδια μέσα για τους ίδιους στόχους.

Πρέπει να ξαναγυρίσουμε στο θεμελιώδες ερώτημα; Η διεθνής και εγχώρια πραγματικότητα δείχνει ότι κάτι τέτοιο δεν είναι μόνο αναγκαίο αλλά και επείγον. Η διαρκής πολιτική, οικονομική και κοινωνική βαρβαρότητα εδώ είναι η light πλευρά των ερειπίων του Κομπάνι, της βιοπολιτικής που καθορίζει τη ζωή των παλαιστινίων στη Γάζα. Η αλληλεγγύη, για να υπάρχει, να ζει και να διευρύνεται, πρέπει να είναι αμφίδρομη. Αλληλεγγύη στους εξεγερμένους της Ροζάβα, αλληλεγγύη στους παλαιστίνιους αγωνιστές, αλληλεγγύη στο τουρκικό εργατικό κίνημα και στους αντιρρησίες συνείδησης στο Ισραήλ. Το μέλλον όλων μας θα είναι κοινό ή δεν θα υπάρξει καθόλου. Όμως οι συνθήκες ύπαρξής τους, αυτών και του αγώνα τους, πρέπει να επαναληφθούν εδώ, σε όλη την Ευρώπη, στις καπιταλιστικές μητροπόλεις. Να επαναληφθούν ξανά και ξανά, με νέους τρόπους και νέα περιεχόμενα, ώσπου να είναι αδύνατη η επιστροφή στις προηγούμενες συνθήκες, της υποταγής μας στην κυριαρχία του κεφαλαίου.

Δεν είναι πια, μια ουτοπική ευχή ή μια δειλή απόπειρα διεθνοιστικής αλληλεγγύης. Αναδεικνύεται σε επιτακτική ανάγκη των καταπιεσμένων, ώσπου να γίνει -μέσα από την κίνηση που καταστρέφει διαρκώς την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων- επιτακτική επιθυμία που δεν αρκείται στο μέλλον. Όσπου να μην είναι λάμψη μες στο βαρύ χειμώνα της παγκόσμιας κρίσης η Ροζάβα ή οι εξεγερμένοι του Ντονμπάς, να μην είναι πράξη απελπισίας οι εξεγέρσεις της Βαλτιμόρης και του Φέργκιουσον ή οι εργατικές εξεγέρσεις των «σκλάβων» στα αχανή ανθρωποπάρκα της Κίνας και της Ινδίας.

Στην ίδια μας τη χώρα είναι ο εχθρός. Στην ίδια μας τη χώρα βρίσκονται η Ροζάβα, το Ντονμπας και η Βαλτιμόρη. Ας τα κάνουμε ορατά. Αυτή την έννοια έχει η ανάγκη για άμεση συγκρότηση ενός νέου εργατικού-αντιπολεμικού διεθνοιστικού κινήματος.

Για το μπλοκάρισμα της μηχανής του πολέμου και της καπιταλιστικής παραγωγής.

Για την ήττα των διεθνών και περιφερειακών ιμπεριαλιστικών σχεδίων.

Για την ρήξη, την ανατροπή και την εξέγερση

Για την πτώση της κυβέρνησης και κάθε επίδοξου διαχειριστή

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ